

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

D'Ardennen

De marge in met Kevin Janssens en Veerle Baetens

COLIN FARRELL

SICARIO

FILM FEST GENT

ALEXANDER SKARSGÅRD

THE MARTIAN

oktober 2015 **#15**

HELP IS ONLY 225 MILLION KILOMETRES AWAY

A RIDLEY SCOTT FILM

MATT DAMON

THE MARTIAN

TWENTIETH CENTURY FOX PRESENTS A SCOTT FREE / KINBERG GENRE PRODUCTION A RIDLEY SCOTT FILM MATT DAMON "THE MARTIAN" JESSICA CHASTAIN KRISTEN WING JEFF DANIELS MICHAEL PEÑA KATE MARA SEAN BEAN SEBASTIAN STAN AXSEL HENNE AND CHIWETEL EJIOFOR MUSIC BY HARRY GREGSON-WILLIAMS COSTUME DESIGNER JANTY YATES EDITOR PIETRO SCALIA, ACE PRODUCTION DESIGNER ARTHUR MAX DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY DARIUSZ WOLSKI, ASC EXECUTIVE PRODUCER DREW GODDARD PRODUCED BY SIMON KINBERG, P.P.S. RIDLEY SCOTT, P.P.S. MICHAEL SCHAEFER, P.P.S. ADITYA SOOD MARK HUFFAM, P.P.S. BASED UPON THE NOVEL BY ANDY WEIR SCREENPLAY BY DREW GODDARD DIRECTED BY RIDLEY SCOTT

Facebook.com/20thCenturyFoxBE

#TheMartian

7 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

OOK IN 3D

Feeststemming

Laten we er geen doekjes om winden: er was een tijd dat de plaatselijke filmindustrie mijn bloed kon drinken. Toen ik nog maar amper droog was achter de filmjournalist-oren, heb ik over verschillende Vlaamse films oerendharde dingen geschreven. In een van die films speelden Kevin Janssens en Veerle Baetens de hoofdrollen.

Daarom is het des te symbolischer dat deze twee acteertoppers nu de cover van dit filmmagazine sieren. Er is door de jaren heen veel veranderd. De Vlaamse film is werkelijk volwassen geworden. Dat lijkt misschien een sloganeske platitude, maar *D'Ardennen* is het zoveelste bewijs. Of geloof je écht dat het toeval is dat we na onder meer *Rundskop*, *Welp* en *Café Derby* nog maar eens van een daverend debuut kunnen spreken?

Maar er is deze maand nog meer reden tot juichen. Zo voelde de *Vertigo*-ploeg grote namen als Paolo Sorrentino, Emily Blunt, Alexander Skarsgård en Colin Farrell aan de tand over hun uitdagend-entertainende aanraders *Youth*, *Sicario*, *The Diary of a Teenage Girl* en *The Lobster*.

Daarnaast is het uitkijken naar *The Martian* en *Crimson Peak*, de nieuwe films van Hollywood-hoogvliegers Ridley Scott en Guillermo del Toro. En op Film Fest Gent kan echt iedereen zijn cinefele lusten botvieren. Schrik dus vooral niet als je mij met een feesthoedje op tegenkomt in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waanzinema

ZELFS DE GROOTSTE MONSTERS ZIJN KLEIN BEGONNEN

HOTEL TRANSYLVANIE 2

7 OKTOBER
IN DE BIOSCOOP

Sony Pictures Animation | Imageworks | Sony | Columbia Pictures | HotelTransylvania2-movie.be | /SonyPictures

OOK IN 3D

12

22

45

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Pieter-Jan Vinckx

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Kurt Vandemaele, Hannes Dedeurwaerder
Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts,
Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman,
Ruben Demasure, Dominic Zehnder, Chris Craps, Dennis Van Dessel

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Stefaan Werbrouck

GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck – www.wouterdeboeck.com

FOTOGRAFEN Greetje van Buggenhout

ILLUSTRATOR Gilles Vranckx

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Drukkerij Moderna

"Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

www.twitter.com/VERTIGObE

www.facebook.com/VERTIGObE

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

STARTUP

FLASHFORWARD**CINÉ SELECT**

Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 8

ACHTER DE SCHERMEN

Robrecht Heyvaert focust op visuele uitdagingen 9

FILMFAN

Jacques Vermeire en zijn passie voor oude én nieuwe cinema 10

CLOSE-UP**D'ARDENNEN**

Naar de zelfkant met Robin Pront en Jeroen Perceval 12

THE MARTIAN

De nerd in Ridley Scott, Matt Damon en Jessica Chastain 16

YOUTH

Paolo Sorrentino over cinema, leven en Maradona 18

FILM FEST GENT

Kannibalen! Kotschoolstudentes! Nonnen! Auteurs! Moordmachines! 18

SICARIO

Over de grens met Denis Villeneuve en Emily Blunt 24

PAN

Het eeuwige kind in Hugh Jackman en Joe Wright 30

THE DIARY OF A TEENAGE GIRL

Alexander Skarsgård over de vrouwelijke seksualiteit 32

CRIMSON PEAK

Vijf gothic romance-klassiekers op een rij 36

SPECTRUM

Pedro Costa, Miguel Gomes en de Portugese filmtraditie 38

THE LOBSTER

Het buikje van Colin Farrell 40

POINT OF VIEW**RECENSIES**

The Walk, Une enfance, La glace et le ciel, Phantom Boy, Ay Ramon! 45

BESTE.FILM.OOIT.

The Indian Runner: Sean Penns ravissante regiedebuut 46

KINEPOLIS® & VERTIGO
 presenteren

Sneak
PREVIEW

13/10
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van Kinepolis en Vertigo is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinepolis Antwerpen.

Info & tickets: kinepolis.be/sneak

12
OKT

ERIC CLAPTON – LIVE AT THE ROYAL ALBERT HALL

Kinepolis & Utopolis Mechelen

De Britse gitaargod staat al 50 jaar op het podium. Dat vierde hij gepast met zijn 200^e optreden in de Londense concerttempel.

13
OKT

THE COST OF WEALTH

Cinematek Brussel (tot 30/10)

Weinig thema's zijn zo actueel als de kloof tussen arm en rijk. Het juiste moment dus voor een selectie films waarin economie en arbeid centraal staan.

15
OKT

NT LIVE HAMLET

Utopolis Mechelen

Niemand minder dan Benedict Cumberbatch neemt de titelrol op zich in deze Londense opvoering van de bekende Shakespeare-tragedie. "To go or not to go?"

17
OKT

THE BABADOOK

Kunstencentrum BUDA Kortrijk

Een moeder en haar zoontje worden geterroriseerd door een demonisch kinderboek in deze griezelsensatie van vorig jaar. Horror met een hart!

20
OKT

OCEAN FILM FESTIVAL BELGIAN TOUR

De Roma Antwerpen

Een kuststad was misschien een betere locatie geweest, maar goed: wie onze oceanen wil verkennen met behulp van enkele films kan daarvoor naar Antwerpen.

ACHTER DE SCHERMEN

Say Something Funny

Director of photography Robrecht Heyvaert weet van geen wijken.

tekst KURT VANDEMAELE

foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Cinematograaf Robrecht Heyvaert is pijlsnel carrière aan het maken in de Vlaamse — en binnenkort wellicht ook internationale — filmwereld. Hij en zijn jonge ploeg stonden vorig jaar in voor de beelden van *Image*, *Black* en *D'Ardenen*. Recenter stonden ze op de set van *Say Something Funny*, de nieuwe film van Nic Balthazar waarin Peter Van den Begin een komiek speelt die aan zichzelf begint te twijfelen omdat zijn jonge collega's de lachers vlotter op hun hand krijgen.

"Ik wil het liefst geen handelsmerk", vertelt Heyvaert. "Kijk maar naar *Black* en *D'Ardenen*: de eerste heeft veel cuts, energie en warmte, bij de tweede werkten we met lange shots en een camera die niet vaak beweegt. Voor *Say Something Funny* gebruikten we dan weer voornamelijk breedhoeklenzen, waardoor we de acteurs haast op de lippen zaten."

Ook al was de cast constant in beweging en werd er voortdurend door elkaar gepraat, Heyvaert en zijn cameraploeg wilden van geen wijken weten. "We waren constant op zoek naar het net-niet moment, een beetje vuil en slordig. Al die komieken, die nog nooit een langspeler gedaan hadden, leverden graag de chaos die we nodig hebben. Een bijzondere ervaring. Visueel heel uitdagend. Zo heb ik het graag." ▣

VANAF 28 SEPTEMBER 2016 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

21
OKT

BACK TO THE FUTURE NIGHT

Kinopolis

Great Scott! Op een wel zeer symbolische datum in de toptrilogie van Robert Zemeckis, kun je de eerste twee afleveringen herontdekken. Niet te missen!

22
OKT

ED SHEERAN - JUMPERS FOR GOALPOSTS

Kinopolis

Herbeleef in de eerste concertfilm van Ed Sheeran diens betoverende optreden voor 80.000 fans in het Londense Wembley Stadium. Meezingen verplicht!

27
OKT

¡QUE VIVA MEXICO!?

Cinema Zuid Antwerpen

Reconstructie van Sergej Eisensteins nooit afgewerkte epos over het volk en de cultuur van Mexico. Een impressie van een poëtisch en mystiek meesterwerk.

30
OKT

ZOMBIES ATTACK

Cinemathek Brussel

Offscreen breekt uw hersenpan open en lepelt ze leeg met hun B-to-Z double bill van *Vengeance of the Zombies* (1973) en *Braindead* (1992).

31
OKT

NIGHT OF THE HORROR

KASKcinema Gent

Huiveren met het menselijk lichaam tijdens vertoningen van *Videodrome* (1983) en *Cannibal Holocaust* (1980). Aaneenvolgend: een lugubere uitstap.

31
OKT

PREMIERE LAMBERT & STAMP

Cinema ZED Leuven

Een documentaire over de managers van The Who, die als bij toeval de coolste band van Groot-Brittannië op de wereldkaart zetten. Na de vertoning volgt een feestje!

FILMFAN

Jacques Vermeire

Oktober wordt een drukke maand voor Jacques Vermeire. In de animatiesequel *Hotel Transsylvanië 2* is hij te horen als de oubollige vampier Vlad. In *F.C. De Kampioenen*-vervolg *Jubilee General* maakt hij zijn rentree als de opvliegende garagist DDT. Op de planken stelt hij zijn nieuwe show *Veel vijven en zessen* voor. En hij brengt ook nog eens het boek *De man met de pet* uit. Toch vond de smoelentrekker tijd voor een korte filmbabbel!

tekst EWOUDE CEULEMANS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

U bent opgegroeid in Bonheiden. Was daar een bioscoop?

JACQUES VERMEIRE: "Nee. Ik ging met mijn nonkel Gérard naar de bioscoop in Mechelen cowboyfilms kijken. Vraag me niet meer naar de titels. Vaak kwamen we pas binnen als de film al een tijdje bezig was. Dat maakte toen niet zoveel uit.

Mechelen had toen nog echte filmpaleizen. In de Eldorado kon bijna duizend man binnen en hingen gigantische gordijnen voor het scherm ... Dat heeft een diepe indruk achtergelaten."

Mist u dat, die oude bioscopen?

(knipt) "Als kind is natuurlijk alles groter en indrukwekkender, maar ik mis die mooie cinema's wel. In de Roma in Antwerpen heb je dat nog: dat gebouw ademt iets speciaals uit. Net zoals de oude Belgische filmposers die ik verzamel."

Wat trekt u aan in die affiches?

"De schoonheid. Voor mij is dat echt kunst. Die gasten die buiten grote bioscooppanelen beschilderden, dat waren toch echte kunstenaars? Belgische filmaffiches zijn over de hele wereld gegeerd vanwege hun pracht en hun duidelijkheid. Op veel websites, zelfs op die van Christie's, worden *Belgian movie posters* verkocht."

Wat zijn de pronkstukken uit uw collectie?

"*Casablanca*, uiteraard. *Gone With the Wind* ook wel. En *The Song of Songs*, met Marlène Dietrich. Ik heb er in totaal zo'n tweeduizend."

Koopt u alleen affiches van films die u goed vindt?

"Nee. Het beeld op zich telt. Je kan die klassiekers trouwens niet vergelijken met de cinema van nu. *Casablanca* is een mooie film om nog eens opnieuw te bekijken, maar niet meer dan dat. Ik heb bijna alle cowboyfilms die ik vroeger zag op dvd gekocht, maar kon er bijna geen enkele uitkijken zonder in slaap te vallen."

U heeft liever wat meer tempo.

"Inderdaad. Ik ben onlangs met mijn twee zoons naar *Mission: Impossible — Rogue Nation* geweest. Zoiets is compleet onvergelijkbaar met wat ik vroeger in de bioscoop zag. Dat spektakel, die effecten: het is allemaal zo indrukwekkend!"

U woonde enkele jaren terug de wereldpremière van *The Adventures of Tintin: The Secret of the Unicorn* bij. Wat vond u van die film?

"Ik heb ervan genoten. Ik ben dan ook een echte Kuifje-fanaat. En ik ben fan van Spielberg. Als hij

"IK KIJK MAAR ZELDEN NAAR KOMEDIES."

naar Brussel komt, dan is dat toch iets speciaals. De film was alleszins veel beter dan die houderige Kuifje-tekenfilms van Belvision van vroeger. Alleen jammer dat hij het in Amerika niet zo goed deed als in Europa. Ik denk niet dat de geplande vervolgen er meteen aan zitten te komen."

Voor welke genres ga je het liefst naar de bioscoop?

"Ik ben grote fan van actiefilms en thrillers. Sciencefiction interesseert me niet. Horror evenmin. Niet dat ik daar bang van ben, hé. (lacht) Maar persoonlijk vind ik dat nogal belachelijk.

Al is film natuurlijk altijd 'belachelijk': er is niets realistisch aan. Het zijn acteurs die maar wat spelen, het is sowieso een beetje kinderachtig.

Maar sciencefiction en horror, daar kan ik niet inkomen. Ook komedies bekijk ik maar zelden. Behalve *La Grande Vadrouille* van Louis de Funès: die heb ik onlangs nog eens bekeken en die blijf ik graag zien." ▣

@Ewoud51

Hotel Transsylvanië 2

Vanaf 7 oktober in de bioscoop

F.C. De Kampioenen — Jubilee general

Vanaf 28 oktober in de bioscoop

De man met de pet

Borgerhoff & Lamberigts

*Veel vijven en zessen*Alle info op jacquesvermeire.be

D'ARDENNEN

BLOED, ZWEET & TRANCE

De nineties-danceleuze 'hakken en strak staan' krijgt een geheel nieuwe betekenis in *D'Ardennen*, Robin Pront's bezwerend bioscoopdebuut met Kevin Janssens en Jeroen Perceval als twee criminele broers en Veerle Baetens als de vrouw van hun leven. "Ik wil films maken waar een randje aan zit."

tekst EWOUDE CEULEMANS

In september gooide *D'Ardennen* hoge ogen op het Toronto International Film Festival en deze maand is hij de openingfilm van Film Fest Gent. Maar rond de eerste langspeler van Robin Pront hangt al veel langer een buzz. Hoofdacteur Kevin Janssens wist het vanaf dag één: "Robin ademt cinema." En ook tegenspeelster Veerle Baetens voelde al snel dat het om

een speciaal project ging. "Ik had het meteen *in de mot* toen ik het scenario aan het lezen was." Dat scenario draait rond de criminele broers Kenny (Janssens) en Dave (Jeroen Perceval). Na een mislukte homejacking verdwijnt de eerste voor vier jaar achter de tralies. Als hij vrijkomt, is niets nog hetzelfde. Zijn ex-liefje Sylvie (Baetens) is nu samen met Dave, met wie ze een

normaal leven probeert op te bouwen. Kenny, die niet op de hoogte is van de relatie, zet alles op alles om haar terug te winnen.

Even terugspoelen naar 2004: toen stond Jeroen Perceval op de planken in het toneelstuk *D'Ardennen*, dat hij zelf schreef. "Daarin ging het nog om drie mannelijke hoofdpersonages", vertelt hij. En terwijl de film een rauw thrillerdrama is geworden, was het stuk veel absurdistischer van toon. "Het thrilleraspect zat er wel al in, maar er was minder actie. Dialoog overheerste." Dat het de basis kon vormen voor een film, was wel snel duidelijk. "Enkele regisseurs en een productiehuis spraken mij erover aan, maar ik wilde mijn verhaal niet zomaar aan iedereen geven."

Roskam & Robin

Met Michaël Roskam wou Perceval wel in zee, maar die samenwerking liep op niets uit. "We zijn beginnen schrijven aan het scenario, maar toen kwam *Rundskop* op zijn pad, waardoor *D'Ardennen* weer naar het achterplan verdween. Tot de komst van Robin." Pront duwde het scenario prompt een andere richting uit: in het hoofd van Roskam was *D'Ardennen* een donkere komedie, hij maakte er een tragische thriller van.

Dat Pront de voorstelling nooit gezien heeft – wat hij breed glimlachend toegeeft – zit daar waarschijnlijk voor iets tussen. Voor Perceval was er echter geen probleem: "Ik had er totaal geen moeite mee om 'mijn kindje' af te geven. Ik vertrouw Robin volledig. Hij is duidelijk een groot talent." Maar Pront vult zijn coscenarist snel aan: "Het is toch vooral onze film. En het is altijd handig als je aan een acteur ook scenariovragen kunt stellen."

De andere hoofdacteurs, Kevin Janssens en Veerle Baetens, zijn voor het eerst sinds *Windkracht 10: Koksijde Rescue* (2006) samen op het witte doek te zien. "*Windkracht 10* was voor ons beiden geen gemakkelijke shoot", herinnert Baetens zich. "Het was Kevins doorbraak, en voor mij was het een eerste echte 'afficherol'. We waren allebei nog heel jong, en nog heel erg met

onszelf bezig. We speelden een beetje naast elkaar. Dat is nu niet meer zo."

In het geval van Janssens kan je van een heuse comeback spreken. In *D'Ardennen* speelt hij voor het eerst sinds lang een hoofdrol in een grote filmproductie. De laatste jaren bracht hij vooral door op de planken bij het Antwerpse Toneelhuis.

"Vroeger werd ik vaak in een hokje geduwd", vertelt Janssens. "Daardoor kreeg ik niet de kans om mijn kunnen te laten zien. Ik ben heel blij dat Robin daar verandering in heeft gebracht. Ik had er bewust voor gekozen om meer theater te doen. Ik wou even terug naar de basis: minder film en tv, en kieskeuriger zijn. Maar toen ik het scenario van *D'Ardennen* las, wist ik dat ik dit wilde."

Johnny & Marina

Janssens heeft veel sympathie voor zijn personage. "Kenny bedoelt het goed, maar kan niet om zijn lot heen. Zodra hij vrijkomt, voel je dat het weer

fout gaat lopen. Dat komt door zijn opvoeding – een vaderfiguur heeft hij nooit gehad – maar ook door enkele foute beslissingen, de verkeerde mensen die zijn pad kruisen, en zijn opvliegende karakter."

Voor de rol mat Janssens zich een opvallende look aan: een kortgeschoren schedel, met bovenop een lange, naar achter gestreken haarlok. "Tussen de opnames door liep ik altijd met een muts rond. Ik schaamde me echt dood. Het idee voor dat kapsel kwam nochtans van mij. Ik had 'Johnny kapsels' gegoogeld. Dan kom je wat tegen, hoor. Robin kwam op zijn beurt met de littekens af, waarop ik zei dat ik nog een stuk van een tand zou laten slijpen."

Ook Baetens onderging een fikse transformatie voor de rol van Sylvie, de jonge vrouw die vastberaden is om haar miserabele leventje achter zich te laten. "Robin wilde dat zij het emotionele hart van de film werd", legt de actrice uit. "Je moet voelen dat ze oprecht hoopt om uit

haar marginale milieu te geraken."

Om dat milieu tastbaar te maken, ging Baetens graven in haar herinneringen. "Ik heb die Marina-cultuur nog van dichtbij meegemaakt. Ook ik liep rond met van die gigantische ronde oorbellens, een *body* in de jeansbroek, en daar van die *basketters* onder. Nu kwamen daar ook nog dun geschoren wenkbrauwen en een uitgroei van vijftien centimeter bij."

The Sound of Belgium

De cultuur van de hoofdpersonages moest niet enkel zichtbaar, maar ook hoorbaar zijn. Daar zorgen de elektronische soundtrack van Arsenalbrein Hendrik Willemys en enkele pompende trancetracks voor. "Jeroen en ik selecteerden een aantal nummers uit de rijke dancegeschiedenis van ons landje", zegt Pront. "Die muziek is toch cultureel erfgoed, en ik had nog niet veel Vlaamse films gezien die daar effectief iets mee deden."

Het was Pronts ambitie om van zijn debuut een echte Vlaamse film te maken, zonder een typisch onder-de-kerktorenverhaal te vertellen. "*D'Ardennen* kan zich alleen hier afspeelen, door de muziek, de personages en de cultuur. Visueel is hij misschien op Amerikaanse leest geschoeid, maar ik denk niet dat de film vatbaar is voor een remake: het verhaal is echt wel in onze grond geworteld."

Net zoals andere recente Vlaamse films is *D'Ardennen* een erg donkere kijkervaring. "De wanhoop, het uitzichtloze, het gevoel geen toekomst te hebben: dat is wat onze cinema typeert", vindt Baetens. Janssens sluit zich daarbij aan: "Na *Rundskop*, *The Broken Circle Breakdown* en recent nog *Welp* is er meer ruimte voor duistere verhalen. Dat werd tijd. Ook wij kunnen dat soort cinema maken."

"Verhalen waarin de personages voor hun problemen nóg slechtere

oplossingen bedenken, die vind ik nu eenmaal interessant", verklaart Pront. Vandaar dat de Ardennen hier geen idyllische vakantiebestemming zijn, zoals Dave en Kenny die kennen uit hun jeugd, maar een desolate wildernis. "Kenny en Dave denken dat in de Ardennen al hun problemen opgelost zullen worden, maar dat is natuurlijk niet zo. En het was gewoon een toplocatie: er is weinig *art direction* aan te pas gekomen."

Expeditie Robin

Op veel extra toeristen hoeft Wallonië dus niet meteen te rekenen, maar *The Ardennes* – zoals de film over de landsgrenzen heet – is in het buitenland ondertussen wel al danig opgemerkt. Na het enthousiaste onthaal in Toronto, distributiedeals in onder meer Frankrijk en Italië, en de vele lofbetuigingen in de Amerikaanse pers kun je zelfs spreken van een internationaal succesverhaal.

Hoewel de Amerikaanse filmsite *Indiewire* hem *a talent to watch* noemde en hij reeds tekende bij het prestigieuze talent agency WME Entertainment, is Pront de eerste om al die lyrische reacties te relativeren. "Natuurlijk is de aandacht fijn, en het klopt dat ik de nodige aanbiedingen krijg. Maar ik wil vooral interessante projecten doen, films waar een randje aan zit. Dat kan evengoed hier in Vlaanderen."

Maar coscenarist Perceval denkt daar anders over: "Let op mijn woorden: de Robin, die hou je niet hier." ▣

VANAF 14 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» PRONTE INSPIRATIE

Op Vertigoweb.be kan je lezen bij welke films Robin Pront de visuele mosterd ging halen voor *D'Ardennen*. We verklappen er alvast eentje: de bijtende wraakthriller *Blue Ruin*.

THE MARTIAN

NERD ALERT

Ridley Scotts *The Martian* — over een wetenschapper die gestrand is op Mars — wordt omschreven als een rasechte nerdthriller. Niet raar dus dat de regisseur en zijn cast hun innerlijke *geek* de vrije loop lieten tijdens de wereldpremière op het recentste Toronto International Film Festival. *Vertigo* zat op de eerste rij en noteerde.

tekst STEVEN TUFFIN

► RIDLEY SCOTT, SF-NERD

” De *big daddy* van het genre is en blijft Stanley Kubricks 2001: *A Space Odyssey*. Ik zag die film voor het eerst tijdens een middagvertoning in 1968 toen hij net uit was in Groot-Brittannië. Er zat niemand anders in de zaal, wat ik nog steeds onbegrijpelijk vind. Kubrick hield de vinger zo aan de pols dat hij in een nek-aan-nekrace met de NASA was verzeild geraakt. Hij wou zijn film kost wat kost uitbrengen voordat zij de maan bereikten. (*lacht*) Toen enkele jaren later *Star Wars* volgde, stond mijn besluit vast: ik wou ook de ruimte in. Ik gooide mijn *Tristan en Isolde*-verfilming overboord en maakte *Alien*, waarin ik de *sérieux* van Kubrick probeerde te combineren met de publieksvriendelijkheid van George Lucas.”

► MATT DAMON, ACTEERNERD

” Ik heb het geluk dat ik dankzij *Interstellar* en *The Martian* reeds tweemaal een astronaut heb kunnen spelen — én dat onder toezicht van Ridley en Christopher Nolan. Als kind droomde ik van dit soort rollen en op de sets voelde ik me weer tien. Op je 45e je beste slow-motionbewegingen bovenhalen om te doen alsof je in de ruimte bent en er bovendien voor betaald worden: ik kan me geen betere baan inbeelden!”

JESSICA CHASTAIN, WETENSCHAPSNERD ◀

” Omdat ik een echte *science junkie* ben, greep ik tijdens de voorbereiding alle kansen die ik kreeg om bij te leren. Zo bracht ik een bezoekje aan het Jet Propulsion Laboratory in Pasadena. Daar ontmoette ik de mensen die de onbemande ruimtetuigen voor de NASA maken en kreeg ik een virtual reality-toer van Mars. Nadien trok ik naar het NASA-hoofdkwartier in Houston, waar ik enorm veel bijleerde van astronoute Tracy Caldwell Dyson.”

► CHIWETEL EJIOFOR, SOLIDARITEITSNERD

” Volgens mij is het geen toeval dat onze film — waarin de hele wereld samenwerkt om één man te redden — uitkomt tijdens de vluchtelingen-crisis. Politiek heeft duidelijk niks meer te maken met menselijk instinct. Integendeel zelfs. Dag in, dag uit zie ik politici beslissingen nemen die haaks staan op wat het gros van de mensheid voelt. Diep vanbinnen weten we toch allemaal dat we samen pas écht sterk staan.” ▣

VANAF 7 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

YOUTH

"CINEMA MOET VERLANGEN OPWEKKEN"

Twee jaar na zijn triomftocht met *La grande bellezza* ontvouwt **Paolo Sorrentino** opnieuw zijn weelderige fantasie. In *Youth* laat hij oude mannen Michael Caine en Harvey Keitel genieten van mooi gezelschap. "Ik ben nog altijd een jongetje."

tekst RUBEN NOLLET

Sinds de Oscar voor *La grande bellezza* weet de hele filmwereld wie Paolo Sorrentino is. En daar is de Italiaanse regisseur zich duidelijk van bewust. Als ik Sorrentino ontmoet op het festival van Cannes, waar zijn nieuwe film *Youth* deel uitmaakt van de Officiële Competitie, weet ik niet goed of ik hem de hand moet schudden dan wel zijn ring kussen.

Hij zit erbij als een heuse Don, achteroverleunend op een sofa met een zonnebril op de neus en een dikke sigaar tussen de vingers. Tijdens het gesprek zal hij daar geregeld verveeld aan lurken terwijl de tolk zijn antwoorden vertaalt. Dat hij überhaupt een vertaler inschakelt, zegt veel over de afstand die hij wil creëren. Sorrentino kan zich ongetwijfeld verstaanbaar maken in het Engels — tenslotte is *Youth* na *This Must Be the Place* zijn tweede Engelstalige film. Boverndien antwoordt hij zo beknopt dat hij toch geen uitgebreide woordenschat nodig zou hebben.

Het lijkt ook vreemd dat Sorrentino zo kort van stof is, want het tragikomische *Youth* snijdt wel degelijk grote thema's aan. Net als *Le conseguenze dell'amore*, *L'amico di famiglia* en *La grande bellezza*

heeft de film het over de confrontatie tussen generaties, met een oudere man als centrale figuur. Fred (Michael Caine) is een gevierde componist en dirigent die al een tijdje met pensioen is. Hij slijt zijn dagen tussen andere beroemdheden in een chic hotel in de Zwitserse Alpen, waar de dood altijd op de loer ligt en ervoor zorgt dat de gasten soms vreemde dingen doen.

Waarom vertelt u eigenlijk zo graag verhalen over oude mensen?

PAOLO SORRENTINO: "Goeie vraag. Ik denk dat ik het liefst bezig ben met thema's en kwesties die me nu niet rechtstreeks aanbelangen, maar die in de toekomst belangrijker voor me zullen worden."

U bent 45 jaar oud. Houdt de dood u al bezig?

"Ik ben er niet bang voor, als je dat bedoelt. Ouder worden lijkt me niet bijzonder aangenaam, maar ik heb er ook geen schrik van. Ik huiver wel bij het idee dat mijn films nog zullen bestaan terwijl ik er zelf niet meer ben. Films dienen niet voor de eeuwigheid. Ik zou

liever onsterfelijk zijn en heel mijn oeuvre vernietigen."

Denkt u dat u binnen een jaar of 25 in hetzelfde schuitje zal zitten als het personage van Harvey Keitel, de regisseur die geen afscheid kan nemen van zijn carrière?

"Dat is best mogelijk. Al heb ik de indruk dat die kans verkleint naarmate ik ouder word. Als jonge regisseur was films maken een obsessie voor mij. En als het me niet lukte om de film te maken waar ik op hoopte, leed ik daar echt onder. Nu ik een beetje rijper ben, kan ik beter overweg met ontgoocheling."

Is dat een kwestie van wijsheid en zelfzekerheid?

"Integendeel. Ik ben ervan overtuigd dat ik steeds minder zelfzeker word en minder weet. Als je jong bent, geloof je rotsvast in bepaalde dingen. Dat vervaagt naarmate je ouder wordt."

Wilt u dat de kijker na het bekijken van *Youth* banger is voor de dood of net niet?

"Ik hoop dat ik het publiek een beetje gelukkiger kan maken. Zolang je jezelf

afvraagt wat de toekomst zal brengen, geniet je een bepaalde vrijheid. En die vrijheid brengt een soort jeugd met zich mee. Ik hoop dat de kijker zich dat realiseert.”

De Hollywoodster die Paul Dano vertolkt zegt op een bepaald moment: “Ik hou me liever bezig met verlangen dan met gruwel. Dat geeft kleur aan ons leven.” Dat klinkt als een missionstatement van uw kant.

“Absoluut. Ik ben ervan overtuigd dat elke kunstvorm een specifiek doel heeft. En cinema is bedoeld om verlangen op te wekken, niet om kritiek te uiten op de samenleving. Sommige regisseurs slagen er wel in om zeer goeie maatschappijkritische films te maken, maar daar dient het medium niet voor.”

Waarom niet? Waarom is cinema anders dan pakweg literatuur of architectuur?

“Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen. Ik zie in ieder geval elke dag dingen die mijn overtuiging bekrachtigen. (denkt even na) Neem bijvoorbeeld de plek waar we ons op dit moment bevinden. Het is geen toeval dat een van de belangrijkste filmfestivals ter wereld plaatsvindt in het glamoureuze Cannes en niet in een provinciestad als Lyon.

Ik ben er echt van overtuigd dat cinema moet bijdragen tot het verlangen en het genot. Daarom heb je in films ook zo vaak sprongen in de tijd. Het verhaal hopt van het ene belangrijke moment naar het andere. In films zit geen dode tijd. Films zijn constant levend. Dat geldt ook voor muziek. Elk moment ondersteunt de begeerte.”

Youth vertelt een heel melancholisch verhaal, een gevoel dat veel van uw films en ook uw roman Iedereen heeft gelijk kenmerkt. Is het sterker dan uzelf?

“Melancholie houdt onder meer in dat je ervan houdt om over jezelf te klagen, en daar kan ik me zeker in herkennen. (lacht)”

U kruidt uw verhalen ook graag met kleurrijke figuren. Zijn die personages doorgaans het vertrekpunt als u begint te schrijven?

“Ja. In dit geval waren dat de personages van Michael en Harvey. En Diego Maradona. Bij hen is het begonnen.”

Maradona wordt gespeeld door een dubbelganger. Hebt u eerst de echte gevraagd om de rol te vertolken?

“Nee, ik heb altijd geweten dat ik voor die rol een acteur zou moeten inschakelen.”

U bent opgegroeid in Napels toen Maradona daar voetbalkoning was. Hebt u hem toen ooit ontmoet?

“Ik heb hem een keer gezien toen ik vijftien was. Ik passeerde een kruispunt en zag een vrouw die half in shock stil stond. Ik vroeg me af waarnaar ze stuurde en toen ik haar blik volgde, zag ik dat Maradona in zijn auto voor een rood licht stond. Hij zat in een zwarte BMW. Ik zal niet ontkennen dat ik ook serieus onder de indruk was. (grijnst)”

Een andere grootheid die een opgemerkte verschijning maakt, is Jane Fonda. Heeft het veel overtuigingskracht gevergd voor ze de rol van een vreselijke diva wou spelen?

“Helemaal niet. Jane heeft er geen probleem mee om met zichzelf te lachen. Ik wist dat ze met volle teugen van die rol zou genieten, zeker toen ik haar vertelde op wie ik dat personage gebaseerd had. En nee, dat ga ik hier niet verklappen. Ik vlieg liever niet achter de tralies. (lacht)”

De bevallige billen op de poster behoren toe aan de Miss Universe uit de film. Was de casting voor die rol een aangenaam proces?

“Het was een nachtmerrie! Het is namelijk heel moeilijk om een actrice te vinden die er zo uitziet en ook echt kan acteren. Ik ben heel blij dat we Madalina Ghenea gevonden hebben. Ik vind haar uitstekend in mijn film. Haar uiterlijk brengt natuurlijk ook bepaalde beperkingen met zich mee. Ik werk momenteel aan een tv-serie, *The Young Pope*. Daarin zal ik haar waarschijnlijk niet kunnen casten als non.”

Wanneer maakt u trouwens eens een film met een vrouwelijk hoofdpersonage?

“Ik ben er voortdurend mee bezig. Het is mijn grootste wens, echt waar. Alleen ben ik nog altijd maar een jongetje. Ik moet nog leren hoe je een vrouwelijke hoofdfiguur overtuigend op papier zet. Het grootste raadsel op aarde is de vrouwelijke geest. Voorlopig vind ik het gemakkelijker om me te concentreren op hun fysieke kant.”

VANAF 7 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» **VIVA ITALIA!**

De Italiaanse cinema boomt, en dat is niet alleen de verdienste van Sorrentino. Op *Vertigoweb.be* sommen we nog een paar andere Italianen op die hun eigen tifosi hebben verdiend.

SELECTION OFFICIELLE
HORS COMPÉTITION
FESTIVAL DE CANNES

LA GLACE ET LE CIEL

EEN FILM VAN
LUC JACQUET
(MARCH OF THE PENGUINS)

★★★★
«POWERFUL ECO DOC FRONTS UP
TO CLIMATE CHANGE DENIERS»
THE GUARDIAN

«UN FILM ESSENTIEL,
INDISPENSABLE»
ALLOCEINE
«MAGNIFIQUE»
AUJOURD'HUI EN FRANCE

RELEASE
21/10

WWW.ABC-DISTRIBUTION.BE

ABC DISTRIBUTION

COLIN FARRELL

RACHEL WEISZ

THE LOBSTER

AN UNCONVENTIONAL LOVE STORY BY YORGOS LANTHIMOS

JESSICA BARDEN OLIVIA COLMAN ASHLEY JENSEN ARIANE LABED
ANGELIKI PAPOULIA JOHN C. REILLY LÉA SEYDOUX MICHAEL SMILEY BEN WHISHAW

JURY PRIZE
FESTIVAL DE CANNES

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

28/10
IN DE BIOSCOOP

www.imaginefilm.be

DeMorgen.

VREEWIJZE FILMS

Natuurlijk is het uitstippelen van het definitieve Film Fest Gent-parcours een onmogelijke opdracht. Daarvoor is het aanbod van het festival, dat van 13 tot en met 24 oktober in de Arteveldestad loopt, veel te groot. Hier toch vijf pareltjes die je echt niet mag missen.

THE ASSASSIN

De jonge dochter van een generaal wordt in het China van de negende eeuw ontvoerd door een non die het meisje opleidt tot een meedogenloze moordmachine. Ondanks die misleidende synopsis is dit *wuxia*-project van de Taiwanese arthouselegende Hou Hsiao-Hsien veel eigenzinniger dan de gelijkaardige genreoefeningen van Zhang Yimou en Wong Kar Wai. Of hoe het gebruik van stilte een gevecht des te poëtischer maakt.

Het regisseursduo Michael Powell en Emeric Pressburger had lak aan de filmregeltjes van het naoorlogse Groot-Brittannië. In plaats van realistische drama's maakten ze volwassen sprookjes die op alle vlakken iets onwezenlijks hebben. Grijp dan ook je kans om dit in prachtige Technicolor gedraaide drama over de beproevingen van een congregatie nonnen in de Himalaya op het grote scherm te zien!

BLACK NARCISSUS

De film gaat over legendarisch auteur David Foster Wallace en de hoofdrollen worden vertolkt door Jesse 'The Social Network' Eisenberg en Jason 'Forgetting Sarah Marshall' Segel. Maar als dat nog niet genoeg redenen zijn om te gaan kijken: regisseur James Ponsoldt heeft met *Smashed* en *The Spectacular Now* twee voortreffelijke *indies* op zijn naam staan en is ondertussen *The Circle* van Dave Eggers aan het verfilmen.

THE END OF THE TOUR

THE FALLING

f..., *The Devils* en *Don't Look Now* zijn maar een paar van de klassiekers die Carol Morley inspireerden voor haar sfeervolle relaas over een strenge meisjesschool in de greep van een mysterieuze epidemie. De Britse regisseuse verzamelde zowel voor als achter de camera vrouwelijk toptalent, onder wie Maisie Williams uit *Game of Thrones* en Claire Denis-cameravrouw Agnès Godard.

Van *The Texas Chain Saw Massacre* over *The Silence to the Lambs* tot *Cannibal! The Musical*: aan kannibalen geen gebrek in het Grote Filmgeschiedenisboek. 35 jaar na Ruggero Deodato's genreklassieker *Cannibal Holocaust* waagt hedendaags horror-auteur Eli Roth zich aan een succulente soortgenoot. Zijn premisse: een groepje wereldverbeteraars belandt in de klauwen van een hongerige Amazonestam.

THE GREEN INFERNO

➔ MEER INFO OP FILMFESTIVAL.BE EN WEDSTRIJD OP VERTIGOWEB.BE!

SICARIO

OP DE RAAND

Denis Villeneuve regisseert Emily Blunt in *Sicario*, een intens actiedrama over een FBI-agente die meegesleept wordt in de alsmaar waanzinnigere *war on drugs*. De Canadese cineast en de Britse actrice over de donkere kant van de Amerikaanse samenleving. "Ik heb een bloedhekel aan dat typische machogedrag."

tekst STEVEN TUFFIN

In *Enemy*, de bevreemdende thriller die Denis Villeneuve (48) na zijn Hollywooddoorbraak *Prisoners* draaide, wordt Jake Gyllenhaals hoofdpersonage niet alleen overdonderd door zijn dubbelganger, maar ook door de ijzingwekkende architectuur van Toronto. Dat claustrofobisch doolhof van glimmende wolkenkrabbers staat in schril contrast met de verpletterende weidsheid van het dorre decor in Villeneuves nieuwste film, *Sicario*.

Emily Blunt speelt in deze vernuftige actiethriller een idealistische FBI-agente die na het oplossen van een afgrijselijke drugszaak opgenomen wordt in een speciale taskforce. Samen met moderne cowboy Matt (Josh Brolin) en mysterieuze moordmachine Alejandro (Benicio Del Toro) bestrijdt ze de drugskartels in de grenszone tussen Mexico en de Verenigde Staten. Maar de hondsbrutale aanpak van haar collega's doet al snel vragen rijzen.

Wat in de handen van de Michael Bays van deze wereld ongetwijfeld een dubieus testosteronfestijn had opgeleverd, wordt bij Villeneuve een intelligente helletocht, met een uitmuntende Blunt die, net zoals Jennifer Lawrence in *Winter's Bone*, tegen wil en dank op een wel heel duister pad belandt. Entertaining extraatje: de ongezien energieke actiesequentie halverwege waarin een colonne Amerikaanse pantserwagens de grens oversteekt om een misdadiger op te pikken.

“Meteen de scène die me overtuigde om de film te doen”, grinnikt Villeneuve als ik hem complimenteer met het intense moment. “Ik vond het fantastisch om eindelijk eens een scenario te lezen dat van het geijkte pad durfde af te wijken. Hoe vaak kom je een script tegen waarin de grote actiesequentie pal in het midden plaatsheeft?”

De hyperoverzichtelijke luchtfotografie maakt de scène des te straffer.

DENIS VILLENEUVE: “Die aanpak was een geluk bij een ongeluk. Sinds 9/11 mag je van de NSA niet meer filmen aan grensposities. We hadden de toestemming om de locatie te bestuderen en er foto's van te nemen, maar meer mocht niet. We moesten dus wel op zoek gaan

naar een andere manier om de scène geloofwaardig in beeld te zetten.

Eerst probeerden we een brug te vinden die we konden vermommen als de echte. Toen dat niet lukte, overwogen we ze na te bouwen, maar daar hadden we het budget niet voor. Daarna kwam ik tot het besef dat het voornaamste onderdeel van die sequentie het geografische aspect was. Meer dan 99 procent van de mensen die *Sicario* zullen zien, kunnen zich niks inbeelden bij het grensgebied in kwestie.

Zo kwamen we uit bij luchtfotografie. De helikopterpiloot op wie we een beroep deden, gaf ons trouwens flink waar voor ons geld. Niet alleen bezorgde hij ons de gevraagde shots, hij voegde er nog enkele diepe duiken aan toe die volgens mij niet helemaal legaal waren. Het zogenaamd intense materiaal dat we nadien op een set draaiden, verliep veel relaxter. *(lacht)*”

Het eindresultaat kan je allesbehalve relaxed noemen. Hoe zijn jullie erin geslaagd om alles zo intens en tegelijk zo geloofwaardig weer te geven?

“Veel komt doordat scenarist Taylor Sheridan geboren en getogen is in Texas. Hij kent het grensgebied als zijn broekzak. Bovendien nam hij zijn research bloedserieus. Hij praatte met journalisten, DEA-agenten, Navy SEALs en leden van de Delta Force, en die moeite druipend van het script.

Het ritme, het woordgebruik, het gedrag; alles klopt tot in het kleinste detail. Neem nu de black ops-soldaten die de hoofdpersonages vergezellen. Tijdens hun vrije tijd lijken ze een stel tieners die hun kamer nooit opruimen, maar eenmaal gebriefd veranderen ze in elitekrijgers die hun opdrachten perfect uitvoeren.

Natuurlijk mag ik ook niet vergeten te vermelden dat we omringd werden door mensen met kennis van zaken. Enkele collega's van de hoofdpersonages werden gespeeld door echte Delta Force-leden en de stuntcoördinator was twintig jaar bij de Navy SEALs en daarna nog eens zeven jaar bij de DEA. Als een van de acteurs iets deed dat hem niet aanstond — zijn wapen op een verkeerde manier vastpakken of de

strikte choreografie van een inval niet volgen — maakte hij dat onmiddellijk duidelijk.”

Vreemd genoeg is de film geen slinkse rekruteringscampagne voor het Amerikaanse machtsapparaat geworden.

“Daar zit mijn dwarse indie-spirit waarschijnlijk voor iets tussen. *(lacht)* Ik ben opgegroeid in Québec, een streek met een diepgewortelde documentairetraditie. Daardoor ben ik zeer gevoelig voor alles wat naar bullshit ruikt. In het oorspronkelijke script werden de Verenigde Staten als een ware supermacht beschreven, terwijl Mexico er maar povertjes uitkwam. Toen ik het scenario aanpakte, heb ik de situatie minder zwart-wit gemaakt. Want uiteindelijk laat een realistische weergave van de feiten nog steeds de diepste indruk na.”

Nog zo'n ongewoon element in dit soort cinema: het hoofdpersonage is een vrouw.

“De studio had het graag anders gezien! Bij de scenarist hebben de producenten meermaals aangedrongen op een geslachtsaanpassing. Mij vertelden ze dan weer dat een protagoniste gelijkstond aan een kleiner budget.”

Word je niet boos als je zoiets hoort?

“Als je elke keer als je domme dingen hoort boos wordt, blijf je beter weg uit de filmwereld. *(lacht)* Trouwens: wat is dom? Producenten zijn in de eerste plaats zakenlui. Zij benaderen cinema vooral vanuit economisch standpunt, en Leonardo DiCaprio en Brad Pitt brengen nu eenmaal meer geld op dan hun vrouwelijke tegenhangers. Ik had natuurlijk Sandra Bullock kunnen

casten, maar dan hadden we een heel ander soort film gemaakt. Ik was niet op zoek naar een ster, maar naar een actrice.”

Waarom Emily Blunt (32) nog steeds niet als een ster wordt beschouwd, is een raadsel. Na haar doorbraakrol in *The Devil Wears Prada* schitterde ze in uiteenlopend materiaal als *The Young Victoria*, *Salmon Fishing in Yemen* en *Into the Woods*. Na *Looper* en *Edge of Tomorrow* — waarin ze Tom Cruise meermaals van kant mocht maken! — is dit haar derde 'stoere' rol op een rij. Toch heeft de Britse actrice geen schrik voor typecasting.

EMILY BLUNT: “Iedereen lijkt te vergeten dat ik ondertussen ook nog andere films maak. Het zegt veel over Hollywood dat het lijstje met actrices

die hun mannetje kunnen staan zo kort is. Gelukkig heeft men na *Mission: Impossible — Ghost Protocol* Rebecca Ferguson eraan toegevoegd. Eerlijk: ik heb helemaal geen zin om elk jaar in een actiefilm op te draven. Je wil niet weten hoeveel moeite het me kost om me dag in, dag uit naar de gym te slepen. *(lacht)*”

Blijkbaar scheelde het maar weinig of je had dat voor *Sicario* ook niet hoeven te doen. De producers verkozen immers een mannelijk hoofdpersonage.

“Wat ben ik blij dat de scenarist voet bij stuk heeft gehouden. Volgens mij had de film op die manier ook nooit zo goed gewerkt. De dynamiek was helemaal anders geweest. Dat het hoofdpersonage een vrouw is, geeft de gebeurtenissen een extra dimensie. Je wordt als kijker helemaal meegezogen in haar botsing met het bikkelharde mannenwereldje.”

Sprak je ter voorbereiding met echte FBI-agentes?

“In het scenario stond — buiten het feit dat ze gescheiden was — niks over Kates voorgeschiedenis. Omdat ik haar toch wat diepgang wou geven, ging ik op zoek naar dames met kennis van zaken. Via via kwam in contact met een agente en zij stelde me dan nog eens voor aan drie collega’s. Ik heb hen stuk voor stuk uitgehoord. De vragen die ik stelde waren niet van de poes, maar niemand nam een blad voor de mond.

Pas tijdens die gesprekken besepte ik hoe eenzaam die job is als je een vrouw bent. Van je collega’s moet je maar een beperkte graad van aanvaarding verwachten, en om een relatie op te bouwen heb je simpelweg geen tijd. Geen enkele van de dames die ik sprak, was getrouwd. En niemand had kinderen. Het is een baan die je met huid en haar opeet.”

Een beetje zoals acteren?

“Integendeel. Ik ben net dolblij als ik eens vijf minuten alleen ben. In de filmwereld word je op elk moment omringd door tientallen mensen, en het gros daarvan ken je van haar noch pluim.

Voelde je je op de set van *Sicario* – toch grotendeels bevolkt door mannen – nooit een outsider?

“Ben je gek! Josh en ik waren vanaf dag één beste maatjes. We waren non-stop aan het dollen. We gedroegen ons als echte snotneuzen. Benicio was aanvankelijk ontzettend gefocust op het werk, maar na een tijdje zijn we er toch in geslaagd om hem uit zijn tent te lokken.

Ook Denis gedroeg zich compleet anders dan ik had verwacht. Hij stond open voor suggesties en zette zijn ego probleemloos opzij als er iemand met een beter idee op de proppen kwam.”

Hoe sta jij tegenover de war on drugs?

“Ik vind het vooral gek dat we er zo weinig over horen. Voordat ik aan dit project begon, wist ik niet dat de situatie zo van de pot gerukt is - en ik woon nu toch al enkele jaren in de Verenigde Staten. Veel heeft te maken met corruptie langs beide kanten van de grens. Mensen krijgen massa’s geld aangeboden om hun mond te houden. Daarnaast kan je natuurlijk niet om het feit dat de drugshandel bestaat en blijft bestaan omdat er een markt voor is.”

Ben jij ondertussen gewend geraakt aan *the American way of life*?

“Net zoals Kate word ik wel eens geconfronteerd met de waanzinnige kant van de Verenigde Staten, en ook ik durf dan verontwaardigd te reageren. Als

braaf Brits meisje heb ik een bloedhekel aan hun typische machogedrag. Maar tegelijkertijd moet ik zeggen dat ik heel veel dingen fantastisch vind aan Amerikanen: hun energie, hun enthousiasme, hun ontboezemingen. Britten vertellen je nooit iets en emoties tonen is ongeveer de moeilijkste opdracht die je ons kan geven. *(lacht)*”

Welke emoties toonde je toen je *Sicario* voor het eerst in zijn geheel zag?

“Het bekijken van een film waarin je meespeelt heeft altijd iets surreëls — zeker de eerste keer. Plots kijk je náár iets waar je maanden terug in zat. Ditmaal was ik echter helemaal ondersteboven. Het eindresultaat is zo claustrofobisch, mede dankzij de dreunende score van Jóhann Jóhannsson en het jachtige camerawerk van Roger Deakins. Tijdens de shoot had ik niet door dat Kate als surrogaat van de kijker zou fungeren. Dat maakt de film des te intenser. Je wordt samen met haar richting hel gesleept.”

Tot slot een luchtigere vraag: heeft de geboorte van je dochter Hazel vorig jaar je keuzes enigszins veranderd?

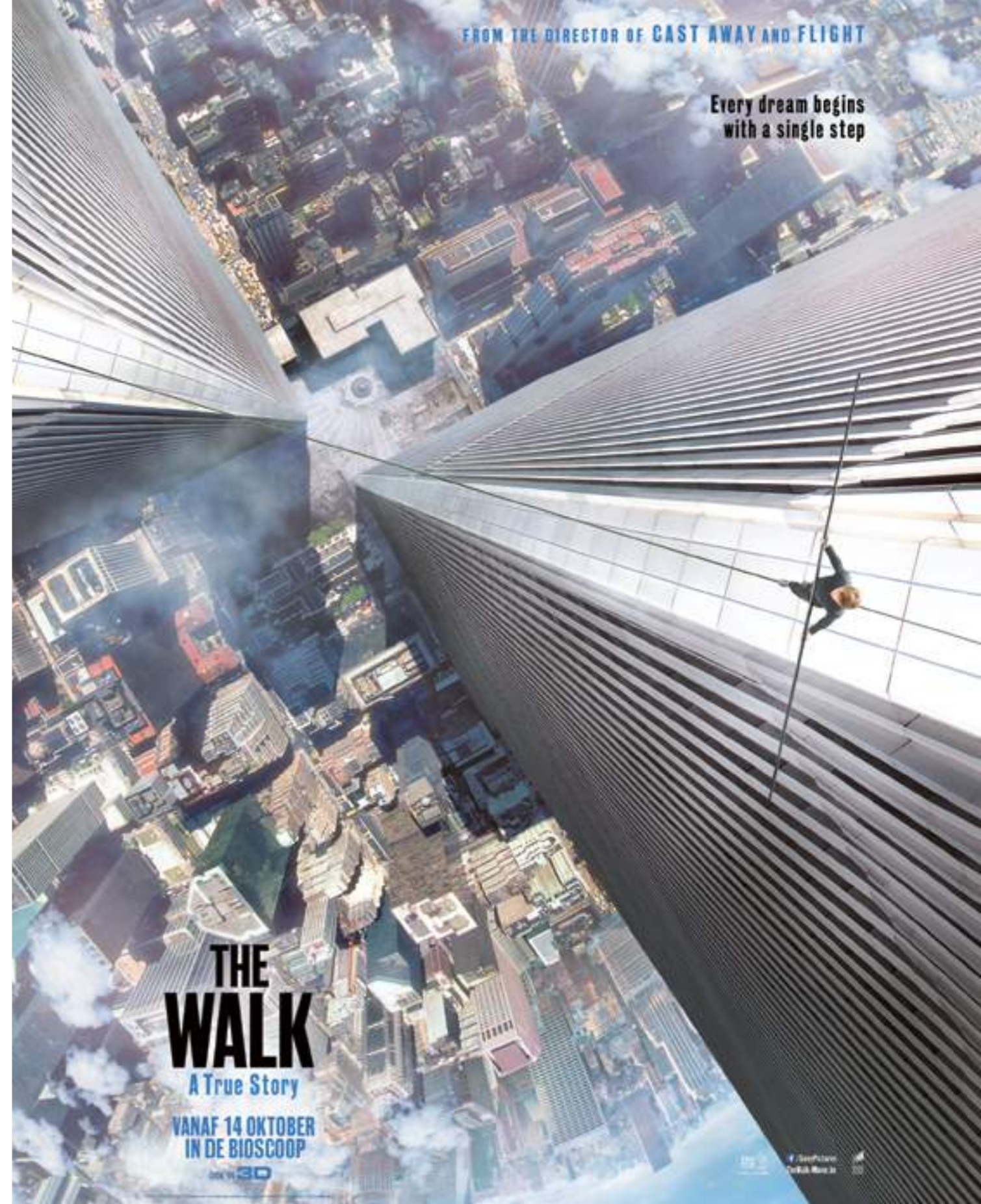
“Waarschijnlijk vraag je me dat omdat ik binnenkort meespeel in het vervolg op *Snow White and the Huntsman*. Maar ik moet je teleurstellen: in die film speel ik een verschrikkelijke heks, die Hazel waarschijnlijk de stuipen op het lijf zou jagen. Als haar komst al één ding veranderd heeft, is het dat ik kieskeuriger ben geworden. Een rol moet al heel aantrekkelijk zijn om mijn schatje dagen- of zelfs wekenlang te moeten missen.” ❧

VANAF 14 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

» JOSH & BENICIO

We voelden ook Emily Blunts tegenspelers Josh Brolin en Benicio Del Toro aan de tand over *Sicario*. Op Vertigoweb.be vind je het resultaat van die gesprekken.

FROM THE DIRECTOR OF CAST AWAY AND FLIGHT

Every dream begins with a single step

THE WALK
A True Story

VANAF 14 OKTOBER
IN DE BIOSCOOP

3D

NOOIT OUDER WORDEN

Na Oz in *Oz the Great and Powerful* en de boze heks in *Maleficent* krijgt nu ook de jongen-die-niet-wil-opgroeien in *Pan* een filmische voorgeschiedenis. *Atonement*-regisseur Joe Wright voorziet J.M. Barrie's kinderklassieker van een uitzinnige update, met een nieuwe slechterik in de gedaante van **Hugh Jackman**. "Het is mijn job om het kind uit te hangen."

tekst EWOU CEULEMANS

Ik ben nog nooit naar Burning Man geweest, maar ik denk dat de set van *Pan* de sfeer daar aardig benaderde." Hugh Jackmans verwijzing naar het psychedelische kunstenfestival in Nevada zegt veel over de aanpak van cineast Joe Wright. Zijn *Peter Pan*-prequel grenst immers aan het waanzinnige.

De film begint in een grimmig weeshuis, waar de jonge Peter woont tot hij door piraten wordt ontvoerd en naar het eiland Neverland wordt gebracht. Daar komt hij terecht in een *Mad Max*-achtige woestenij waar de geflipte Captain Blackbeard de plak zwaait. Hij leert de mysterieuze James Hook kennen en belandt in het kleurrijke indianendorp van Tiger Lily, een felle Indiaanse met een scherpe tong — en een even scherpe strijdbijl.

Pan barst van de bizarre spektakel-momenten en dat was helemaal de bedoeling volgens Wright: "In essentie is Neverland de wereld zoals een twaalfjarig jongetje die ervaart. Voor de aankleding van de sets vertrokken we van foto's uit *National Geographic*, waar we dan onze kinderlijke fantasie op loslieten. Die mentaliteit is onlosmakelijk verbonden met onze stiel. Als je een film maakt, moet altijd openstaan voor verrassingen."

Teen spirit
Waarschijnlijk is de grootste verrassing dat Peter en de man die later zijn aartsvijand wordt in deze film kompanen zijn. Hook, gespeeld door *On the Road*-acteur Garret Hedlund, wordt niet opgevoerd als

de genadeloze kapitein zoals we hem kennen, maar als een ietwat arrogante avonturier met Indiana Jones-allures. De snoodaard van dienst is Captain Blackbeard, een griezelig-hilarisch personage waarmee Hugh Jackman onbetwistbaar de show steelt.

"De Wicked Witch of the West uit *The Wizard of Oz* was één van mijn inspiratiebronnen", vertelt de *X-Men*-ster. "Dat was een van de eerste films die ik zag, en ik was doodsbang voor die heks. Net omdat ze zo grotesk is. Zoals Joe al zei: Neverland is de verbeelding van een kind, ook de volwassenen moesten er dus uitzien zoals kinderen hen percipiëren: angstaanjagend en een beetje belachelijk."

Een van de opvallendste scènes is de entree van de piraat: als hij tevoorschijn

komt, beginnen jonge mijnsclaven Nirvana's 'Smells Like Teen Spirit' te zingen. "Eén ding kan ik je verzekeren", lacht Jackman. "Honderden kinderen die 'Here we are now, entertain us!' scanderen als je een set betreedt, dat is een moment dat je nooit meer vergeet."

Witte tijger

Blackbeard is de grote eyecatcher van *Pan*, maar de held blijft natuurlijk Peter, een rol waarvoor Wright zijn oog liet vallen op de jonge Australiër Levi Miller. "We hebben meer dan vierduizend audities gezien", legt de regisseur uit. "Er waren acteurs bij die meer ervaring hadden, maar niemand was zo goed."

De prijs voor controversieelste casting ging dan weer naar Rooney

Mara als Tiger Lily. Toen bekend werd dat de blanke actrice uit *The Girl With the Dragon Tattoo* in de huid van de strijdlustige Indiaanse zou kruipen, werden via een online-protestpetitie meer dan 20.000 handtekeningen verzameld. "Toen Joe me het script liet lezen, vond ik mezelf ook niet geschikt voor de rol", zegt Mara. "Maar toen hij zijn visie op Neverland uitlegde, klopte het ineens wel. Tiger Lily is geen *native American*, maar een *native Neverlandian*. Een inheemse wereldburger, zeg maar."

Het mag duidelijk zijn: in *Pan* is Neverland opnieuw de magische plek die J.M. Barrie er ooit van maakte. "Het originele verhaal toonde dat de wereld buitengewoon betoverend kan zijn, zolang je je kinderlijke

verwondering maar niet verliest", sluit Jackman af. "Gelukkig ben ik acteur en is het mijn job om het kind uit te hangen." ▣

VANAF 21 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» PAN-DEMIE

Sinds J.M. Barrie in het begin van de vorige eeuw *Peter Pan* schreef, zijn er al heel wat grote scherm-interpretaties van het verhaal verschenen. Een overzicht op Vertigoweb.be!

THE DIARY OF A TEENAGE GIRL

"VROUWELIJKE SEKSUALITEIT SCHRIKT MENSEN NOG ALTIJD AF"

In de zweole vampierreeks *True Blood* stal Alexander Skarsgård zeven seizoenen lang vrouwen- én mannenharten. In de gedurfde tragikomedie *The Diary of a Teenage Girl* veroverd zijn personage slechts één hart, maar het is wel dat van de 15-jarige dochter van zijn lief.

“Toch is hij niet zomaar een viezerik.”

tekst RUBEN NOLLET

Doe jezelf een plezier: voer op YouTube ‘Åke och hans värld’ in als zoekopdracht en wacht even tot het Zweedse jongetje rechts in beeld zijn gezicht laat zien. Jawel, dat is Alexander Skarsgård, acht jaar oud en voor het eerst in zijn leven aan het proeven van het acteervak.

Het was niet zo verwonderlijk dat Skarsgård acteur zou worden, want zowat zijn hele familie verdient op die manier haar brood. Maar de knaap deed het zo goed dat hij al in 1989 - op zijn 13° — een nationale beroemdheid werd, met dank aan de populaire tv-film *The Dog That Smiled*.

De massale aandacht joeg Skarsgård echter de daver op het lijf en hij zette prompt een punt achter zijn prille carrière. Voor even, want na een aantal

woelige tienerjaren en een tijd bij het leger besloot hij om de showbusiness een tweede kans te geven.

In 2001 stak Skarsgård de Atlantische Oceaan over voor een klein rolletje in *Zoolander*, maar de bal ging pas echt aan het rollen toen hij in 2008 een Amerikaanse Iraksoldaat speelde in de prestigieuze HBO-miniserie *Generation Kill* en niet veel later gecast werd als de rijzige vampiersheriff Eric Northman in *True Blood*.

Sindsdien wisselt de nu 39-jarige wereldster commerciële producties als *Straw Dogs*, *Battleship* en het op stapel staande *Tarzan* af met minder voor de hand liggende films als *Melancholia* en *The East*. *The Diary of a Teenage Girl* hoort onmiskenbaar thuis in het tweede rijtje.

De bewerking van de gelijknamige graphic novel van Phoebe Glockner gaat over een 15-jarig meisje, Minnie, dat anno 1976 de geneugten van de fysieke liefde ontdekt in de armen van Monroe (Skarsgårds personage). Deze man is niet alleen twintig jaar ouder, maar ook nog eens het lief van Minnie’s moeder. Een ongewoon project dus, waar de acteur op een passende manier bij betrokken raakte.

“Het begon met een vriendendienst”, legt Skarsgård uit. “Een makker vertelde me dat hij een beginnende filmmaakster kende die een heel speciaal scenario had geschreven, en vroeg me of ik geen zin had om het te lezen. Ik zei ja en was meteen overtuigd. Zeker toen ik Mari (regisseuse Marielle Heller, nvdr.) ontmoette.”

The Diary of a Teenage Girl vertelt onverbloemd over het seksuele ontwaken van een meisje. Dat is op zich al verfrissend.

ALEXANDER SKARSGÅRD: "Inderdaad. Het realisme en de eerlijkheid waarmee Mari dit onderwerp aanpakte, had ik nog nooit eerder gezien. Als je het over de ontluikende seksualiteit van een jongen hebt, krijg je de nodige creatieve vrijheid. Bij meisjes ligt dat veel gevoeliger."

Doorgaans worden ze afgebeeld als romantische zieltjes die dromen van de ware jakob, kindjes, een huisje en een tuintje. Als ze seksueel actief zijn, worden ze bestempeld als promiscue. Ik vond het geweldig om eens een verhaal te lezen dat vertelt wat het betekent om een jong meisje te zijn, zonder de dingen te verbloemen."

Is het onderwerp nog steeds zo'n taboe?

"Absoluut. Vrouwelijke seksualiteit schrikt mensen nog altijd af — zeker wat betreft jonge vrouwen. Men denkt blijkbaar dat ze pardoës transformeren van jonge onschuldige meisjes in huisvrouwen die klaar zijn om een gezin te beginnen. Terwijl meisjes evenveel met seks bezig zijn als jongens. Ook zij willen experimenteren zonder meteen aan trouwen te denken."

Onze film zegt dat daar niks mis mee is, wat ik een prachtige boodschap vind. Vooral omdat meisjes zelden films te zien krijgen waarmee ze zich echt kunnen identificeren. Alsof je je nog niet verward en raar genoeg voelt op die leeftijd. Voor alle duidelijkheid: we zeggen niet dat het een goed idee is om iets te beginnen met het lief van je moeder. (lacht)"

Waarom voelt jouw personage zich aange trokken tot dat jonge meisje, denk je?

"Omdat hij bang is om zich te binden en oud te worden. Hij klampt zich vast aan zijn jeugd. Monroe is op veel vlakken zelf nog een tiener. De uitdaging was om de relatie tussen Monroe en Minnie de hele film lang boeiend te houden. Het moest meer zijn dan het verhaal van een volwassen man die geilt op een jong meisje. Ik wou hem niet zomaar als een schurk en een viezerik afbeelden. Het klikt echt tussen hen, of toch op

sommige momenten. Tegelijk is het wel de bedoeling dat het publiek zich afvraagt of het allemaal wel koosjer is."

Op een bepaald moment neemt Monroe LSD, wat onaangename gevolgen heeft. Heb je voor die scène research verricht?

"We hebben de film gedraaid in San Francisco, en veel van onze crewleden hebben er de jaren zeventig effectief meegemaakt. Als ik iets wou weten, waren ze altijd bereid om tips en uitleg te geven. Het was trouwens heerlijk om daar te filmen. San Francisco is een ontzettend sprankelende stad. Ik heb er een hoop mensen ontmoet die volgens mij denken dat het nog altijd 1976 is. (lacht)"

Over de seventies gesproken, op de première in San Francisco verscheen je gekleed als Farah Fawcett, de Charlie's Angels-actrice met het golvende kapsel. Wat bezielde je?

"Om alle medewerkers te bedanken wou Mari een screening organiseren in The Castro Theatre, een legendarische cinema in de stad. Omdat er veel dragqueens deel uitmaakten van de crew, had ze hen gevraagd een nummer te brengen uit *The Rocky Horror Picture Show*. Dat klonk zo leuk dat ik voorgesteld heb om mee te doen. Het heeft me vier uur in de schminkstoel gekost, maar het was de moeite meer dan waard."

Was het de eerste keer dat je een jurk aantrok?

"Nee, een jaar of tien terug speelde ik al eens een travestiet in de film *Kill Your Darlings*. Maar dat personage kleepte zich veel soberder. Op de première van *The Diary of a Teenage Girl* was ik een echte glam queen."

Lukte het een beetje op hoge hakken?

"Ik geef toe dat ik ze tijdens de afterparty uitgetrokken heb. Ik hield het niet meer uit. Zo pijnlijk. Ik snap niet hoe vrouwen daarmee kunnen rondstappen."

"Een van de voordelen van True Blood is het fuck you-geld", zei je ooit. Daarmee bedoelde je dat het vaste loon je de kans gaf om je zin te doen. Is dat veranderd nu de serie gedaan is?

"Eigenlijk niet. De grote films doe ik niet voor het geld, maar omdat ze me echt aanspreken. Neem nu *Tarzan*. De ploeg die voor de catering zorgde, was groter dan de volledige crew van *The Diary of a Teenage Girl*. Maar de film steunt op een ijzersterk script en op de knowhow van David Yates, de regisseur van onder meer de tv-serie *State of Play* en de laatste vier Harry Potter-films."

Daarna draaide ik dan weer *War on Everyone*, een gitzwarte komedie over twee corrupte flikken van John McDonagh (de Ierse regisseur van onder meer *The Guard* en *Cavalry*, nvdv.). Mijn personage is voortdurend dronken en high. Hij slaat mensen in elkaar en crasht auto's. Een ware verademing na een personage dat zo in zichzelf gekeerd is als Tarzan."

Zolang ik die afwisseling krijg, ben ik een gelukkig man." ▣

VANAF 21 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DE SKARSGÅRDS

Gooi in Stockholm een steen en de kans is groot dat je een Skarsgård raakt. Bovendien zal die hoogstwaarschijnlijk zijn brood verdienen als acteur. Op Vertigoweb.be stellen we de clan kort voor.

ROMANTISCH GRIEZELEN

Op het eerste gezicht lijkt *Crimson Peak* een onversneden ode aan de klassieke spookhuisprent. Maar schijn bedriegt, want *Pan's Labyrinth*-regisseur Guillermo del Toro noemt zijn nieuwste film in de eerste plaats een lofzang op de *gothic romance*. Een duik in het donkere genre.

tekst STEVEN TUFFIN

THE CASTLE OF OTRANTO (1764)

Brits kunsthistoricus en auteur Horace Walpole combineerde in dit boek de vergezochte elementen van de middeleeuwse romantiek met de realistische schrijfstijl van zijn tijdgenoten. Voor het eerst werden lezers geconfronteerd met een mix van bovennatuurlijke gebeurtenissen — er valt bijvoorbeeld een gigantische helm uit de lucht — en personages van vlees en bloed. In 1977 tekende de Tsjechische filmmaker Jan Svankmajer voor een eigenzinnige animatiebewerking.

JANE EYRE (1847)

Een mysterieuze dreiging, een duistere locatie, een oude familievloek en een protagoniste die zich aangetrokken voelt tot een ogenschijnlijke *creep*: Charlotte Brontë tilde in haar meesterwerk alle vaste genre-ingredienten naar een hoger niveau en creëerde een monumentale metafoor voor de inwendige en uitwendige hindernissen op het pad naar persoonlijk geluk. De recentste bioscoopadaptatie, onder regie van Cary Fukunaga, dateert van 2011.

REBECCA (1938)

Een jongedame en een rijke man worden verliefd in Monte Carlo en trekken na hun huwelijksplechtigheid naar zijn landgoed in Cornwall. Daar blijkt iedereen nog in de ban van de overleden eerste echtgenote van manlief. Daphne du Maurier stak de bekende *gothic*-kenmerken in een modern jasje, met een knaller van een bestseller als resultaat. In 1940 regisseerde Alfred Hitchcock een bioscoopbewerking, die de Oscar voor Beste Film kreeg.

TO KILL A MOCKINGBIRD (1960)

Toen de luguber-lieflijke literatuursoort de Verenigde Staten bereikte, ontstonden er allerlei varianten, met als populairste de *Southern gothic*. Met zijn verlaten plantages, excentrieke figuren en flair voor dramatiek vormt *the South* de perfecte achtergrond voor realistische verhalen met een spookachtige dimensie. Beste voorbeeld: dit rechtbankrelaas van Harper Lee. Robert Duvall vertolkte de schimmige Boo Radley in de bejubelde filmadaptatie uit 1962.

CRIMSON PEAK (2015)

Guillermo del Toro en coscenarist Matthew Robbins baseerden zich niet op bestaand materiaal, maar lieten zich duchtig inspireren door de vier voorgaande titels. *Rebecca* fungeerde als groot voorbeeld voor dit relaas over een jonge vrouw (Mia Wasikowska) die een mysterieuze man (Tom Hiddleston) huwt en volgt naar het landhuis dat hij samen met zijn zus (Jessica Chastain) betreft. Het verleden blijkt echter een stevige greep op de woonst te houden. ▣

VANAF 21 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

PODER

PORTUGUÊS

SPECTRUM

De komende weken kun je met Pedro Costa's *Horse Money* en Miguel Gomes' *Arabian Nights*-trilogie enkele uitzonderlijke Portugese producties ontdekken. Hét moment voor een focus op een land met een aparte filmgeschiedenis.

tekst RUBEN DEMASURE

De recentste films van de Portugese cineasten Miguel Gomes en Pedro Costa zijn totaal uiteenlopende beestjes. Gomes gaat voluit in zijn *Arabian Nights*-trilogie, een bijna zes en een half uur durende verhalen-in-verhalenverzameling die eerder dit jaar uitgroeide tot de cinefiele must see op het Filmfestival van Cannes. Costa's *Horse Money* is daarentegen introspectief, minimalistisch, abstract, en stilistisch erg theatraal. Toch bouwen beide filmmakers voort op de filmtraditie van hun gezamenlijke geboorteland.

Allegorisch engagement

Wie Portugese cinema zegt, zegt Manoel de Oliveira. De oudste actieve filmmaker aller tijden overleed afgelopen april op 106-jarige leeftijd. Met zijn langspeelfilmdebuut *Aniki Bóbo* (1942) ging hij

Horse Money

het Italiaanse neorealisme een paar jaar vooraf. Hij filmde in de straten van zijn thuisstad Porto met kinderen en vertaalde de sociale mores van de Portugese maatschappij naar hun wereld. Het was een breuk met de komedies die zich voegden naar het dictatoriale bewind waar het land onder gebukt ging.

De erfenis van Oliveira's allegorisch engagement is duidelijk voelbaar in de films van Miguel Gomes. In *Arabian Nights*, de opvolger van diens festivalsensatie *Tabu* (2012), laat deze een hedendaagse Scheherazade, de vertelster uit *Duizend-en-één-nacht*, opdraven om parabels over de gevolgen van het Europese besparingsdictaat op te dissen. Die verhalen komen uit de actualiteit: Gomes en zijn crew pikten een jaar lang rare nieuwtjes op uit de regiopagina's en gingen filmen met de lokale bevolking,

waarna de waarheidsgetrouwe elementen met een forse portie fantasie werden overgoten.

Versplinterde herinneringen

Pedro Costa's filmpad begint bij Paulo Rocha, een regieassistent van Oliveira die uitgroeide uit tot de vader van de Portugese variant op de Nouvelle Vague, de Novo Cinema. In *Mudar de Vida* (1966) situeerde Rocha een fictieverhaal over een uit de kolonies teruggekeerde soldaat in het afgelegen vissersdorp Furadouro. De lokale inwoners speelden zichzelf naast de ervaren actrice Isabel Ruth, die meermaals met Oliveira werkte en later zou schitteren in Costa's *Ossos* (1997).

Ossos betekende voor Costa het begin van zijn werk met en over de inwoners van Fontainhas, een buitenwijk van

Arabian Nights – Volume 3: The Enchanted One

Lissabon waar vooral migranten uit de voormalige kolonie Kaapverdië wonen. Hij leerde er Ventura kennen, met wie hij samenwerkte voor *Colossal Youth* (2006) en wiens versplinterde herinneringen centraal staan in *Horse Money*. Dat er niks mis is met Costa's geheugen en hij dus zijn roots nog niet vergeten is, bewees bij door recent de restauratie van Rocha's vroege films te overzien. ■

Arabian Nights draait op Film Fest Gent.

In november en december volgt een bioscooprelease.

Horse Money toert langs Beursschouwburg (8/10), Cinema Aventure (27/10), Cinema ZED (28/10), BUDA (11/11), Cinema Zuid (18/11) en KASKinema (19/11).

@RubenDemasure

THE LOBSTER

"VERANDER MIJ MAAR IN EEN ZEEMEEUW"

Ondanks zijn sterrenstatus deinst **Colin Farrell** niet terug voor een uitdagend project. Het absurdistische *The Lobster* bijvoorbeeld, waarvoor hij de handen in elkaar sloeg met *Dogtooth*-cineast Yorgos Lanthimos.

“Niets is zo bevrijdend als een scenario waar je geen bal van snapt.”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Na samenwerkingen met eigenzinnige cineasten als Oliver Stone, Terrence Malick en Neil Jordan surft Colin Farrell (39) nu mee op de *Greek Weird Wave* van Yorgos Lanthimos. Na van de pot gerukte pareltjes *Dogtooth* en *Alps* tekent de Griekse cineast voor zijn eerste internationale productie — die eerder dit jaar in Cannes met de Prijs van de Jury bekroond werd.

Commerciële toegevingen heeft Lanthimos niet gedaan, want *The Lobster* — waarin Farrell zij aan zij staat met andere ronkende namen als John C. Reilly, Rachel Weisz en Léa Seydoux — is een bevreemdende allegorie over een toekomst waarin vrijgezellen naar een druilerig hotel worden gevoerd en 45 dagen hebben om een partner te vinden. Indien hen dat niet lukt, worden ze in een dier naar keuze veranderd en in een nabijgelegen bos gedumpt.

Farrell — voor de verandering voorzien van sullig snorretje, koddig kapsel en opvallend buikje — schittert als het tragikomisch hoofdpersonage dat alsmear dieper wegzakt in een moeras van absurdisme. Toch heeft de Ierse ster-acteur niet getekend vanwege Lanthimos' geflipte gevoel voor humor, want hij lacht eerder met 'normale' zaken.

“Tijdens de jaren negentig heb ik bijvoorbeeld geen enkele aflevering van

Father Ted gemist”, zegt hij. “Die Ierse sitcom stond niet bepaald bekend om zijn gedurfde grappen, maar ik bestierf het keer op keer van het lachen. Op filmvlak hou ik dan weer van *spoofs* à la *Airplane!* en *Young Frankenstein*. Ik weet dat *Curb Your Enthusiasm* een veel cooler antwoord zou zijn, maar het is niet mijn ding.”

Heb je je dan nooit vragen gesteld bij het vreemde universum waarin Lanthimos je onderdompelde?

COLIN FARRELL: “Natuurlijk krabde ik me vaak achter de oren. Het scenario barst van de weirde shit. Vragen stellen aan Yorgos was echter niet aan de orde. Meer dan een ‘*Go fuck yourself, it's in the script*’ kreeg je toch niet als antwoord. (*lacht*) Films als *The Lobster* moet je ofwel helemaal omarmen, ofwel niet. Details in vraag beginnen stellen en aanpassingen eisen, daarmee vergiftig je dit soort projecten. Er is niks erger dan het besmetten van iemands unieke visie met je eigen, luie meninkjes.”

Is dat meteen ook de reden waarom jij en de rest van de cast opvallend ingetogen staan te acteren?

“Inderdaad. Dat gebeurde geheel onbewust. Toen we een tijdje bezig waren, viel het me op dat niemand de aandacht naar zich toe probeerde te

trekken. Niemand vond het nodig om de dialogen bij te kruiden. De taal die Yorgos hanteert is zo rijk en de situaties die hij beschrijft zijn zo complex dat je vooral niet in de weg wil lopen. We stonden echt ten dienste van het materiaal. Er is niets zo bevrijdend als een scenario waar je geen bal van snapt.”

Ook lichamelijk maakte je de nodige opofferingen. Je zag er zelden zo, eh, papierig uit op het witte doek.

“Dankzij mijn vaders genen koste dat me absoluut geen moeite. Zijn benen zien eruit als chopsticks, maar zijn buik lijkt op die van de Kerstman. (lacht) Eerlijk gezegd was ik graag nog wat dikker geweest. IJdelheid is iets vreemds. Als iemand op de set me had gezegd dat het leek alsof ik was afgevallen, was ik waarschijnlijk in tranen uitgebarsten. Ik zat 's nachts voortdurend chips, chocolade en cheeseburgers te schranzen omdat ik koste wat het kost wou bijkomen. Ah, acteurs en hun trots!”

Je personage moet alles op alles zetten om een partner te vinden én te houden. Is het volgens jou mogelijk om in het echte leven een relatie aan te gaan zonder compromissen te sluiten?

“Wat een vraag! Ik ben maar een simpele jongen uit Ierland. Neem wat volgt dus vooral met een stevige korrel zout. (lacht) Ik denk dat compromissen onderdeel zijn van elke gezonde relatie.

Het kan geen kwaad om water bij de wijn te doen. Vaak is datgene waar je absoluut geen zin in hebt net de beste optie. De mens is een raar beestje. Hij heeft het niet altijd goed voor met zichzelf. Je comfortzone verlaten kan ontzettend verhelderend zijn.”

Een meer voor de hand liggende vraag: in welk beest zou jij willen veranderen als je voor de keuze wordt gesteld?

“Daarover heb ik nu eens écht kunnen nadenken! Het antwoord is: een zeemeeuw. Ik heb die beesten al heel vaak zitten observeren en ze blijven me mateloos fascineren. Hoewel je ze vaak in zwermen ziet rondvliegen, tref je ze ook geregeld alleen aan. Die combinatie van een groepsgevoel en eenzaamheid spreekt me enorm aan. Dat en het feit dat ik zou kunnen vliegen, natuurlijk!

Sinds de Total Recall-remake uit 2012 heb je geen grote Hollywoodproducties meer gedaan. Een bewuste keuze?

“Toch niet. Ik heb altijd al gewijcht tussen Hollywood en elders. Eigenlijk denk ik nooit na over die scheidingslijn. Ik ga waar een interessant project mij heen leidt. Ik voel me ook een echte kosmopoliet. *Intermission* draaide ik in Ierland, *Triage* in Spanje en *The Way Back* in Bulgarije. Zijn dat producties waar ik rijk van word? Absoluut niet. Maar ze geven me wel de kans om met unieke stemmen als John Crowley, Danis Tanovic en Peter Weir samen te werken.”

Vergeef me om aan te dringen, maar het lijkt toch alsof je Tinseltown sinds *Total Recall* ontwijkt.

“Of ontwijkt Tinseltown mij? Ik ga hier niet zitten beweren dat ik het ene aanbod na het andere ontvang. Tegelijk moet ik toegeven dat ik niet weet of ik ooit nog de spil wil zijn van zo'n bigbudgetproductie. Je waant je echt in het oog van de storm. Op fysiek vlak was *Total Recall* een ervaring om u tegen te zeggen, op verhalend gebied daarentegen...”

Maar eigenlijk moet ik niet zeuren. Het percentage acteurs dat acterend aan de bak komt, ligt ontzettend laag. Het percentage acteurs dat ook nog eens kan kiezen welke projecten ze doen, ligt nog veel lager. Ik ben ontzettend vereerd dat ik de kans krijg om met zoveel verschillende stemmen te kunnen samenwerken. Het is fantastisch om je over te geven aan al die uiteenlopende persoonlijkheden.”

Tot slot: *The Lobster* barst van de absurde momenten. Is er eentje dat je altijd zal bijblijven?

“Ik denk dat ik geen enkele scène snel zal vergeten. Maar de sequentie waarin Rachel Weisz en ik ostentatief moeten tongzoenen in het bijzijn van derden, was toch een van de moeilijkste uit mijn carrière. Het was zo over the top en er stond zoveel volk op te kijken dat ik me met de minuut beschaamder voelde. Het leek wel alsof ik terug een tiener was en voor het eerst iemand kuste. Verschrikkelijk!”

VANAF 28 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» GENTSE KREEFT

Colin Farrell en Yorgos Lanthimos komen samen *The Lobster* voorstellen op Film Fest Gent. Wij doen onze uiterste best om hen nog verder uit te horen over hun weerbarstige film. Online vind je het resultaat.

For the first time
you will see
the activity.

PARANORMAL ACTIVITY
THE GHOST DIMENSION
3D

PARAMOUNT PICTURES PRESENTS A BLUMHOUSE/SOLANA FILMS/ROOM 101, INC. PRODUCTION "PARANORMAL ACTIVITY: THE GHOST DIMENSION" EDITED BY MICHEL ALLER
EXECUTIVE PRODUCER STEVEN SCHNEIDER PRODUCED BY JASON BLUM OREN PELI BASED ON "PARANORMAL ACTIVITY" BY OREN PELI STORY BY BRANTLEY AUFILL AND JASON HARRY PAGAN & ANDREW DEUTSCHMAN
SCREENPLAY BY JASON HARRY PAGAN & ANDREW DEUTSCHMAN AND ADAM ROBITEL & GAVIN HEFFERNAN DIRECTED BY GREGORY PLOTKIN
PARANORMALMOVIE.COM /PARANORMALACTIVITY.BE

**VANAF 28 OKTOBER IN DE BIOSCOOP
OOK IN 3D**

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Une enfance

Regie Philippe Claudel
Cast Alexi Mathieu, Angelica Sarre
Speelduur 1u40
Vanaf 7 oktober in de bioscoop

De Franse auteur en filmmaker Philippe Claudel (*Il y a longtemps que je t'aime*) haalt zijn innerlijke Ken Loach boven voor een sociaal drama over een kansarme jongen die opgroeit in barre omstandigheden. De zon schijnt, maar de warmte is ver te zoeken.

@RubenNollet

The Walk

Regie Robert Zemeckis
Cast Joseph Gordon-Levitt, Ben Kingsley
Speelduur 2u03
Vanaf 14 oktober in de bioscoop

Na de documentaire *Man on Wire* volgt nu een Hollywoodproductie over de adembenemende historie van een man die over een stalen kabel tussen de WTC-torens wandelde. Het essentiële verschil tussen de twee versies: ditmaal bezorgt de 3D je knikkende knieën.

@ChrisCraps

La glace et le ciel

Regie Luc Jacquet
Speelduur 1u29
Vanaf 21 oktober in de bioscoop

De sneeuw witte ijsvlaktes van Antarctica spelen de hoofdrol in deze docu over de carrière en ontdekkingen van de Franse glacioloog Claude Lorius. Luc Jacquet mixt de verwondering van zijn *March of the Penguins* met de waarschuwendende boodschap van *An Inconvenient Truth*.

@TheJmeister

Phantom Boy

Regie Alain Gagnol & Jean-Loup Felicioli
Cast Arne Decock, Geert Van Rampelberg
Speelduur 1u24
Vanaf 21 oktober in de bioscoop

Het team achter *Van de kat geen kwaad* legt de lat nog hoger met een nieuw animatie-avontuur in potloodstijl. Het verhaal speelt zich af in Amerika, maar de spirit is internationaal. Fans van de Japanse meester Miyazaki zullen dit zeker weten te smaken.

@RubenNollet

Ay Ramon!

Regie Stijn Coninx
Cast Jan Declair, Frans Van der Aa
Speelduur 1u45
Vanaf 28 oktober in de bioscoop

Deze 21^e-eeuwse update van het Sinterklaasverhaal mikt natuurlijk op de allerkleinsten, maar scenarist Hugo 'Het peulengaleis' Matthysen zorgt voor een absurd kantje dat in de smaak zal vallen bij minder jonge kijkers.

@Ewoud51

RICKIE LEE JONES

16 OKT

CAT POWER

26 OKT

HET NIEUWE SEIZOEN VAN

DEROMA

23 OKT

FINK + SHE DREW THE GUN

CHANSON

27 DEC BART VAN LOO & EDDY ET LES VEETTES CHANSON. UNE BELLE HISTOIRE.

24 MRT KLAAS DELRUE, RUDOLF HECKE, PHILINE, IVAN PECNIK & SPECIAL GUEST GAINSBURG SE BARRE

JAZZ

10 OKT YARON HERMAN "EVERYDAY" FEAT. ZIV RAVITZ

12 NOV THE ALLEN TOUSSAINT QUARTET

11 DEC JORIS ROELOFS TRIO & JASPER BLOM QUARTET FEAT. BERT JORIS

17 DEC PHILIP CATHERINE & STRINGS

22 JAN TORD GUSTAVSEN FEAT. SIMINTANDER

27 JAN MULATU ASTATKE
31 JAN DJANGOFOLLIES - DJANGO MEETS DUKE

11 FEB JEF NEVE & MYRDDIN DE CAUTER

24 FEB DHAFER YOUSSEF
11 MRT GREGORY PORTER

8 APR JOOLS HOLLAND & HIS RHYTHM & BLUES ORCHESTRA

18 MEI VIJAY IYER TRIO

BLUES/ROOTS

10 NOV SONHOY BLUES + TÉMÉ TAN

3 DEC CHATHAM COUNTY LINE + DJ BLUE FLAMINGO

5 FEB DANIEL NORGREN

18 FEB ERIKSSON DELCROIX SONGS COLLECTED FROM A SONGBOOK FOUND IN AN ABANDONED TRUCKSTOP POOL HALL

STEVE EARL & THE DUKES

30 OKT

31 OKT

CHICK COREA & THE VIGIL

FILM SPECIALS

9 OKT CARNOTSTRAAT 17 + INLEIDING VAN DE REGISSEUR EN NAGESPREK

20 OKT OCEAN FILM FESTIVAL BELGIAN TOUR

13 NOV COBAIN: MONTAGE OF HECK + NIER VAN A

10 JAN FILM- & VINYLBEURS

22 MRT BANFF MOUNTAIN FILM FESTIVAL

POP/ROCK

29 OKT UB40

6 NOV STADT + RADIAL SEQUENCE

18 NOV JACCO GARDNER + MICHAEL RAULT

15 DEC JOSÉ GONZÁLEZ

23 DEC HET ZESDE METAAL

WORLD

15 OKT SOUAD MASSI

5 NOV ESPERANZA SPALDING

14 NOV RIVIÈRE NOIRE

19 NOV BABA ZULA + MURAT ERTEL MEETS RODRIGO FUENTEALBA

20 NOV

TYPHOON

BESTE. FILM. OOI.

The Indian Runner

Regie Sean Penn | Cast Viggo Mortensen, David Morse, Patricia Arquette
Speelduur 2u07 | Jaar 1991

Talent voor de camera vertaalt zich niet automatisch naar vakmanschap erachter. Maar soms wel. Vanaf het eerste frame van Sean Penns regiedebuut is het duidelijk: dit is een cineast die tussen films in acteert, niet andersom.

Penns magistrale update van het Bijbelse Kaïn en Abel-verhaal mag dan losjes gebaseerd zijn op de oude Springsteen-song 'Highway Patrolman', de film is evenzeer een verholten zelfportret. Het hoofdpersonage, de Vietnamveteraan Frank Roberts, is een onverbetelbare rebel, een charisma-tische alcoholicus, en een gewelddadige vrouwengek: Sean anno 1991, dus.

Penn was wel zo pienter de rol van de Verdoemde Broer niet zelf te vertolken: die eer ging naar Viggo Mortensen, toen nog een volstrekt onbekend tv-acteur. "Ik kwam zijn gezicht al zappend tegen.", aldus Penn. "Ik wist direct: 'Deze man is mijn Frank — het soort hond dat niet alleen blaft, maar ook bijt.'"

Wie Mortensen vooral kent als de nobele goedgezak Aragorn, moet dringend *The Indian Runner* nog eens bekijken. Het moment waarop hij

middels een mondvul erwt van zacht-aardige minnaar tot smalende sadist transformeert, zien we geen enkele acteur van zijn generatie hem nadoen — ja, één misschien, en die stond die dag geconcentreerd toe te kijken van achter de camera.

Mortensen is lang niet de enige verrassing in de film. *The Indian Runner* zorgde ook voor de doorbraak van Patricia Arquette, bevatte de laatste vertolking van de legendarische *method actress* Sandy Dennis, én betekende de comeback van Charles Bronson, die speciaal voor Penn zijn eeuwige *Death Wish*-knevel afschoor, tot groot ongenoegen van zijn fans.

Voor u de debuterende filmmaker van gemakzuchtige vriendjespolitiek beschuldigt: de meest onvergetelijke scènes behoren toe aan de randpersonages, die door Penn met evenveel liefde in beeld worden gebracht als hun bekendere collega's.

De rouwende vader die al zingend het politiekantoor wordt uitgeleid, de *bearded lady* die het aan de stok krijgt met een dwerg, het varkensachtige dametje dat doelloos rondhangt aan

de carwash: zij geven *The Indian Runner* een soort *all-American* authenticiteit waar gepamperde *actors-turned-directors* als Ben Affleck en Ben Stiller alleen maar van kunnen dromen.

Gevraagd door een journalist wat deze *freaks* in godsnaam te zoeken hadden in een rechttoe rechtaan verhaal over twee broers, blafte Penn terug: "Freaks? Zoals jij nu naar deze mensen kijkt, zo kijkt de rest van de wereld naar mij."

The Indian Runner: wel degelijk een zelfportret. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Er zit nog een bekend gezicht in *The Indian Runner*: Benicio Del Toro duikt heel eventjes op als de ietwat vreemd huppelende Miguel. Dat Penn al zo vroeg Del Toro's talent wist te spotten — hij doopte Benicio gelijk om tot 'de nieuwe Al Pacino' — maakt van *The Indian Runner* deze maand de Beste Film Ooit.

tiff.40 Toronto International Film Festival
OFFICIAL SELECTION 2015

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

VEERLE BAETENS KEVIN JANSSENS JEROEN PERCEVAL

D'ARDENNEN

SAVAGE FILM PRESENTEERT

EEN FILM VAN ROBIN PRONT

VAN DE PRODUCENTEN VAN RUNDKOP

VANAF 14 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

FROM ACCLAIMED DIRECTOR
GUILLERMO DEL TORO

MIA WASIKOWSKA JESSICA CHASTAIN TOM HIDDLESTON

CRIMSON PEAK

B E W A R E

LEGENDARY PICTURES AND UNIVERSAL PICTURES PRESENT A LEGENDARY PICTURES / DOLBY PRODUCTION A GUILLERMO DEL TORO FILM "CRIMSON PEAK" MIA WASIKOWSKA JESSICA CHASTAIN
TOM HIDDLESTON CHARLIE HUNNAM AND JAM BLANKET COSTUME DESIGNER FERNANDO VILLAPOZIC EXECUTIVE PRODUCERS KATE HAVLEY PRODUCED BY BRADAT VILAPLANA WRITTEN BY TOM SANDERS DIRECTED BY GUILLERMO DEL TORO
CASTING BY JUDITH CHASE COSTUME DESIGNER THOMAS TULL EXECUTIVE PRODUCERS JON JASANY PRODUCED BY GUILLERMO DEL TORO EXECUTIVE PRODUCERS CALLOWAY GREENE EXECUTIVE PRODUCERS GUILLERMO DEL TORO & MATTHEW ROBBINS EXECUTIVE PRODUCERS GUILLERMO DEL TORO

CRIMSONPEAK.MOVIE.BE

Universal Belgium

VANAF 21/10 IN DE BIOSCOOP